

Когато стана часътъ единайсетъ и половина станахъ и излѣзохъ.

— Тукъ ще е, каза Трънчевъ, като се спрѣ прѣдъ една кѣща въ улицата **, съ скроменъ изгледъ отвънъ, съ четири прозорци, окичени съ цвѣтя въ гърнета вѣхти и напукани.

— Казахъ ни на дѣсно отъ фурната: тази е, потвърди другиятъ, като търсеше да види на вратата карточка.

— Сега е най-удобно време за това посещение... А ние ще го пропуснемъ въ безполезно лутане... Тие еднообразни софийски улици!

Поозърнахъ се, за да питатъ нѣкого. Тогава съгледяхъ въ дъното на двора вѣхта, прихлупена кѣща съ двѣ стаички. Прѣзъ прозореца имъ се мърнаха хора. Трънчевъ отиде да попита тамъ. Той прѣгази съ мъжа една локва прѣдъ самата врата и почука на нея. Отъ слабото побутване тя сама се отвори и прѣдъ очитѣ на посмущения Трънчевъ се прѣдстави една скромна гледка на сиромашка трапеза: мъжъ и млада жена обѣдвахъ на една масичка, половината отъ която бѣ заловена отъ книжа и други вещи.

На тая импровизирана трапеза, въ една прѣстена разлата паница стоеше нѣкакво ястие отъ буренакъ, което испущаше пара. Отъ нея Трънчевъ разбра, че това ястие бѣше варена коприва. То бѣше сичкиятъ имъ обѣдъ на тие сиромаси хорица. Стаицата, малка и бѣдно послана, съ едно желѣзно легло въ жгѣла, съ въздухъ позавонялъ на кухня, служеше за гостна, за спалня и за трапезария. И облѣклото на двамата хора, които Трънчевъ завари при трапезата, хармонираше съ бѣдната